

Subject: Do Not Make Iran Another Afghanistan

April 2, 2026

Dear President Trump,

April 2nd marks the thirteenth day of Nowruz (New Day), the beginning of spring. Across the Iranian cultural world—from Tajikistan to the Mediterranean—this day is celebrated as *Sizdeh Bedar*, a time when families go outdoors, set aside past tensions, and renew their connection with nature. It is known as Nature Day—a moment to leave behind what is negative and begin anew. This year, it coincides with Easter, another symbol of renewal and rebirth.

It is in this spirit of renewal that I respectfully write to you.

Iran is not Afghanistan—but it can become something far more dangerous if handled without strategic precision.

Afghanistan became a prolonged conflict not because of lack of power, but because of a collapse of structure. Iran, with its size, population, and regional position, carries far greater consequences if a similar path is triggered.

Any policy that leads to sudden internal collapse risks creating a vacuum that will not be filled by democracy, but by competing power centers, armed factions, and prolonged instability.

This would not remain confined within Iran's borders. The effects would rapidly spread across Iraq, Syria, Lebanon, and the Persian Gulf—drawing the United States into a costly and unpredictable cycle.

Any policy that risks internal fragmentation—whether along ethnic, regional, or political lines—will not produce stability, but a prolonged and uncontrollable crisis.

Mr. President,

Military strength can remove a threat, but it cannot by itself build a stable outcome.

There is a more effective path: a structured, constitutional transition that preserves national integrity while allowing the Iranian people to achieve representation and dignity. Such an approach avoids chaos, limits conflict, and protects long-term American interests.

History will not judge intentions—it will judge outcomes.

Respectfully,

Sohrab ChamanAra

www.CyrusForce.org

ترجمه فارسی

موضوع: ایران را افغانستان دیگری نکنید

دوم آوریل 2026

جناب آقای رئیس جمهور ترامپ،

دوم آوریل مصادف است با سیزدهمین روز نوروز (روز نو)، آغاز فصل بهار. در سراسر حوزه فرهنگی ایران — از تاجیکستان تا سواحل مدیترانه — این روز به عنوان «سیزده به در» گرامی داشته می‌شود؛ زمانی که خانواده‌ها به دامان طبیعت می‌روند، تنش‌های گذشته را کنار می‌گذارند و پیوند خود را با طبیعت تازه می‌کنند. این روز به عنوان «روز طبیعت» شناخته می‌شود — لحظه‌ای برای رها کردن آنچه منفی است و آغازی دوباره. امسال، این روز با عید پاک نیز هم زمان شده است؛ نمادی دیگر از نوزایی و تولد دوباره.

در همین روح نوسازی و آغاز دوباره است که با احترام این نامه را خدمت شما می‌نویسم.

ایران افغانستان نیست — اما اگر بدون دقت راهبردی با آن برخورد شود، می‌تواند به چیزی به مراتب خطرناک تر تبدیل شود.

افغانستان به یک درگیری طولانی تبدیل شد، نه به دلیل کمبود قدرت، بلکه به دلیل فروپاشی ساختار. ایران با وسعت، جمعیت و موقعیت منطقه‌ای خود، در صورت طی شدن مسیری مشابه، پیامدهایی به مراتب گسترده تر خواهد داشت.

هر سیاستی که به فروپاشی ناگهانی داخلی منجر شود، خطر ایجاد خلایی را در پی دارد که نه توسط دموکراسی، بلکه توسط مراکز قدرت رقیب، گروه‌های مسلح و بی‌ثباتی طولانی‌مدت پر خواهد شد.

این وضعیت محدود به مرزهای ایران نخواهد ماند. آثار آن به سرعت به عراق، سوریه، لبنان و خلیج فارس گسترش یافته و ایالات متحده را در چرخه‌ای پرهزینه و غیرقابل پیش‌بینی درگیر خواهد کرد.

هر سیاستی که خطر تجزیه داخلی — چه بر اساس خطوط قومی، منطقه‌ای یا سیاسی — را افزایش دهد، به ثبات منجر نخواهد شد، بلکه بحرانی طولانی و غیرقابل کنترل ایجاد خواهد کرد.

جناب رئیس‌جمهور،

قدرت نظامی می‌تواند یک تهدید را از میان بردارد، اما به تنهایی نمی‌تواند یک نتیجه پایدار بسازد.

مسیر مؤثرتری وجود دارد: یک گذار ساختاری و قانون‌اساسی محور که تمامیت ملی را حفظ کرده و در عین حال به مردم ایران امکان دستیابی به نمایندگی و کرامت را بدهد. چنین رویکردی از هرج و مرج جلوگیری می‌کند، سطح درگیری را کاهش می‌دهد و منافع بلند مدت ایالات متحده را حفظ می‌کند.

تاریخ نیت‌ها را قضاوت نخواهد کرد — بلکه نتایج را قضاوت خواهد کرد.

با احترام،

سهراب چمن‌آرا